

OLGA VAN DER MEER

Die ene, gouden zomer

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Dus dit is het heiligdom, de plek waar het gebeurt.’ Pamela Franken, verslaggeefster van het blad ‘Iris’, een alom bekend en toonaangevend tijdschrift voor jonge vrouwen, keek aandachtig om zich heen in de ruime, frisse keuken.

‘Mijn plek, ja,’ knikte Arnoud Verschuur trots. ‘Hier breng ik het grootste gedeelte van mijn dagen door. Ik maak alles zelf, samen met mijn assistent Tijmen.’

‘Is dat misschien het geheim van jullie succes?’ vroeg Pamela zich hardop af terwijl ze een paar aantekeningen maakte in het notitieblok dat ze bij zich droeg. ‘De persoonlijke touch? Geen fabrieksspul, maar alles vers en eigenhandig bereid?’

‘Dat maakt natuurlijk een enorm verschil ten opzichte van andere bakkerijen en lunchrooms, maar ik denk zelf dat het vooral zo goed loopt omdat wij er met hart en ziel aan werken,’ zei Connie Verschuur peinzend. Ze keek naar haar broer en Arnoud knikte haar bemoedigend toe. Een vluchtig glimlachje trok over haar gezicht. Arnoud wist hoe ze tegen dit interview op had gezien, zoals hij alles van haar wist. Broer en zus hadden een zeer hechte band, die zes jaar

geleden begonnen was toen hun ouders om het leven waren gekomen bij een vliegtuigongeluk. Het was de eerste keer dat ze zonder hun kinderen op vakantie gingen. Vroeger, in hun jeugd, vochten ze altijd als kat en hond, tot wanhoop van hun moeder.

‘Jullie zijn familie, ooit zullen jullie elkaar hard nodig hebben,’ zei ze dan altijd. Wie had ooit kunnen vermoeden dat haar woorden zo profetisch bleken te zijn? Sinds het fatale ongeluk hadden Connie en Arnoud nooit meer een onvertogen woord tegen elkaar gezegd. Sterker nog, ze hadden samen een flat betrokken omdat de herinneringen die in hun ouderlijk huis lagen het onmogelijk maakten om het verdriet te verwerken en een jaar later waren ze samen deze bakkerij annex lunchroom begonnen. Hun samenwerking bestond nu vijf jaar en de zaak liep uitstekend. Mede daardoor waren ze door het blad ‘Iris’ uitgekozen voor een uitgebreid interview in een reportage over de winkelstraat waarin hun bedrijfspand was gevestigd. Drie winkels uit deze straat werden er uitgelicht, allemaal zaken waar een verhaal achter stak.

‘Jullie zijn de zaak dus begonnen nadat jullie ouders om het leven waren gekomen?’ vroeg

Pamela nadat ze neer waren gestreken aan een tafeltje in een hoek van de zaak. Het was op dit tijdstip nog rustig en de parttimeserveersters Kelly en Mariska konden het met gemak alleen af, zodat Arnoud en Connie zich even op het interview konden richten. ‘Waren jullie dit ook al van plan toen jullie ouders nog leefden?’

Weer wisselden Arnoud en Connie even een snelle blik met elkaar, iets wat Pamela niet ontging. Dat gebeurde bijna iedere keer als ze een vraag stelde en het kenmerkte de sterke band die deze broer en zus hadden. Snel maakte ze er een aantekening van. Dit soort kleine details gebruikte ze altijd graag in haar reportages, vaak gebruikte ze het zelfs als kapstok om een verhaal aan op te hangen.

‘Als iemand ons dit voorspeld had voor onze ouders verongelukten, hadden we die persoon hartelijk uitgelachen,’ antwoordde Connie met een geamuseerde klank in haar stem. ‘Vroeger waren Arnoud en ik als water en vuur. We konden totaal niet met elkaar overweg en hadden ruzie over alles. Het zou beslist geen succes zijn geworden als we toen samen iets waren begonnen.’

‘Dat is dus veranderd na het ongeluk,’ constateerde Pamela.

‘We waren ineens op elkaar aangewezen,’ verklaarde Arnoud kalm. ‘Je kunt je waarschijnlijk voorstellen wat een afschuwelijke tijd dat was, dus we hadden elkaar hard nodig. Er was verder niemand anders meer.’

‘Jullie wonen zelfs samen.’ Pamela had zich grondig voorbereid op dit gesprek, dat was duidelijk.

‘Ook dat klopt. We waren achttien en twintig jaar in die tijd. In principe oud genoeg om op eigen benen te staan, maar ons gezin werd zo abrupt afgebroken dat we allebei niet alleen wilden zijn. Bovendien konden we ons financieel allebei niet zoveel veroorloven, samen konden we echter een behoorlijke flat betalen. Toen we het bedrijf startten was het heel handig dat we in één huis woonden en het is eigenlijk als vanzelf zo gebleven. Er is nog geen reden geweest om iets aan deze situatie te veranderen,’ vertelde Arnoud onbevangen.

‘Hoe zien jullie de toekomst voor je?’ De felblauwe ogen van Pamela keken van Connie naar Arnoud. ‘Als één van jullie een relatie krijgt bijvoorbeeld? Zal dat niet ten koste gaan van jullie band of van de werksfeer?’

‘Daar kan ik me weinig bij voorstellen,’ antwoordde Connie daarop. ‘Zolang dat niet aan

de orde is heeft het ook weinig nut om daarover te piekeren. Dat zien we dan wel weer.'

'Maar er is wel ruimte voor een relatie? Jullie band is niet zo verstikkend dat er niemand tussen kan komen?' drong Pamela aan.

'Dat hoop ik toch niet,' zei Arnoud droog. Hij zag dat Tijmen hem wenkte vanuit de keuken en stond op. 'Sorry, ik moet weer aan het werk. Tot ziens, Pamela. Ik hoop dat je genoeg hebt aan de informatie die we je gegeven hebben. Succes met het schrijven van je artikel.'

'Volgens mij werd me op een nette manier te verstaan gegeven dat ik op moet hoepelen,' merkte Pamela op terwijl ze Arnouds lange gestalte nakeek.

'We hebben het nu eenmaal enorm druk,' verontschuldigde Connie zich. 'Arnoud zeker op dit moment. Tijmen is nog maar net in dienst en hij moet nog helemaal ingewerkt worden. Arnoud vindt het moeilijk om werk uit handen te geven, het liefst houdt hij zelf alles onder controle. Hij is bang dat het ten koste gaat van de kwaliteit van onze producten als hij er niet zelf met zijn neus bovenop staat.'

'Jullie gebak smaakt in ieder geval heerlijk, wat dat betreft heeft hij eer van zijn werk,' complimenteerde Pamela. 'Heb jij nog tijd voor

een paar korte vragen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Connie, hoewel ze er eigenlijk schoon genoeg van had. Het was echter niets voor haar om botweg nee te zeggen, dus gaf ze geduldig en uitgebreid antwoord op de vragen die Pamela nog op haar lijstje had staan. Een kwartier later was het interview dan toch afgerond en Connie stond opgelucht op.

‘Morgen komt onze fotograaf,’ hielp Pamela haar nog herinneren voor ze de zaak verliet. ‘Om halftien. Ik schat dat hij een halfuurtje nodig heeft, misschien iets langer. Bedankt voor jullie medewerking.’

‘Ik ben benieuwd naar het eindresultaat.’

‘Het zal vast een pakkend artikel worden. Jullie verhaal achter deze zaak is heel bijzonder, daar houden onze lezeressen van. Hou er maar rekening mee dat jullie het na het verschijnen van dit artikel een stuk drukker krijgen. Dit soort reportages werkt beter dan een reclamefilm.’

‘Als je er maar niet iets heel sentimenteels van maakt,’ zei Connie met een grimas.

Pamela trok haar wenkbrauwen hoog op. ‘Als je bekend bent met mijn werk weet je dat sentimentaliteit niet mijn stijl is,’ zei ze kalm.

Connie durfde niet te zeggen dat ze het tijd-

schrift 'Iris' nog nooit gelezen had, hooguit een keer doorgebladerd bij de kapper of in de wachtkamer van de tandarts. Ze was niet zo'n tijdschriftenliefhebster, bovendien had ze simpelweg te weinig tijd om te lezen. In de tijd die er wel voor overschoot, pakte ze liever een goed boek. Ze reageerde dan ook niet op Pamela's opmerking, lachte alleen even en schudde haar de hand ten afscheid.

Met een zucht van opluchting toog ze weer aan haar werk. Het bedienen van de klanten, het regelen van allerlei zaken achter de schermen en het doen van de administratie lagen haar veel beter dan het beantwoorden van de persoonlijke vragen die Pamela had gesteld. Connie hoopte maar dat het verhaal van hun overleden ouders een niet al te prominente rol zou spelen in het artikel, tenslotte ging het om hun zaak en niet om alles wat eraan vooraf was gegaan. Misschien hadden ze dat wat duidelijker moeten maken en niet zo uitgebreid in moeten gaan op de vragen betreffende hun voorgeschiedenis. Het interview had in ieder geval een hoop herinneringen teruggebracht in haar hoofd en daar had ze de rest van de dag behoorlijk last van. Ze had moeite om zich op haar werk te concentreren. In gedachten was

ze zes jaar terug in de tijd, toen ze het gruwelijke bericht kregen dat het vliegtuig waar hun ouders in zaten verongelukt was. Ze was nog altijd blij dat het op de terugweg van hun vakantie gebeurd was en niet op de heenweg. Nu hadden ze tenminste een heerlijke vakantie achter de rug. Niettemin was het voor Arnoud en haar een ontzettend harde klap. In enkele seconden tijd was hun vertrouwde leventje aan gruzelementen geslagen.

Pijnlijk duidelijk wist ze nog dat ze een van hun bekende ruzies hadden op het moment dat de telefoon ging en iemand van de luchtvaartmaatschappij hun meedeelde dat er iets gebeurd was. Een ruzie die nergens om ging, zoals het meestal was geweest. Het was hun laatste ruzie geweest, sindsdien waren de zinloze verwijten over en weer niet meer voorgekomen. Het was een wrange winst uit het drama.

Hun ouders, vooral hun moeder, zouden trots op hen zijn als ze hen nu konden zien, dacht Connie weemoedig. Waarschijnlijk sloeg die gedachte nergens op, want als ze niet overleden waren, waren Arnoud en Connie wellicht nooit gestopt met ruziemaken. Die gedachte troostte haar echter altijd enigszins. Het onge-

luk was niet helemaal voor niets geweest, er was ook veel goeds uit voortgekomen, al durfde ze die zin nooit hardop uit te spreken. Het zou lijken alsof ze blij was dat het gebeurd was en dat was allerminst het geval. Connie zou hun bedrijf en de hechte band die ze nu met Arnoud had zo opgeven als ze daarmee haar ouders terug kon krijgen, hoe tevreden ze ook was met het leven dat ze momenteel leidde.

Ze was blij toen de dag ten einde liep en ze af kon sluiten, iets wat niet vaak voorkwam. Connie genoot van haar werk en ging er iedere ochtend met plezier naartoe, maar vandaag lukte het haar maar niet om zich volledig te concentreren op haar bezigheden. Het interview bleef maar door haar hoofd heen spoken. Meestal ging ze op dagen als deze, als de herinneringen aan vroeger maar niet wilden wijken, naar het graf van hun ouders. Tijdens het verzorgen van de bloemen en het schoonmaken van de marmeren grafsteen praatte ze dan met hen alsof ze er nog waren, zodat ze haar hart kon luchten. Op dit moment voelde ze ook heel sterk de behoefte om even bij ze langs te gaan, zoals ze het zelf altijd noemde. Het waren meestal maar korte bezoeken, toch had ze daarna dan het gevoel dat ze er weer tegen kon.